

Малко си беше глупаво, но нямахме време да го мислим повече, понеже пред нас се спря татко с три малки деца и лаещо куче от новия жилищен комплекс. Две от хлапетата пищяха, понеже имаше толкова много нанагорница за изкачване, та баща им умуваше дали не може да купи нещо от павилиона ни, за да ги поразведри.

– За какво събирате пари? – попита той и изшътка и на кучето, и на децата.

С Ная-Май се спогледахме. Все пак бяхме намислили парите да са си за нас, но сега ни се стори погрешно.

– „Спасете децата“ – отвърнах в мига, когато лаещото куче вдигна задния си крак и се изпишка при долния край на дъгата.

Върху хубавия ни павилион се появи грозно жълто петно.

– „Спасете децата“ ли? – попита ме Ная-Май и изгледа сърдито мъжа с малчуганите и наглото куче. – Нали щяхме да забогатеем?

– По-добре парите да са за благородна кауза – обясних ѝ. Прозвучах като мама. – Особено ако сме откраднали цял гараж – добавих.

Ная-Май въздъхна.

– Да, да. Може би сега ще пишат за нас във вестника? – предположи тя и изтипоса „Спасете децата“ с шарени букви над прозорчето. После запретнахме ръкави.

Струва ми се, че цялата околия беше чакала снега със същото нетърпение като брат ми. Пързалката загъмжа от народ. Всички хвалеха нас и павилиона, смятаха идеята ни за чудесна. А когато татко излезе с картонени чашки и кана кафе, търговията наистина потръгна. Възрастните обичат кафе, ако им е студено на ръцете и им втръсне да теглят шейни.

Не щеш ли, дойде и Арвид – с шейна и анорак с качулка.

– Здравсти! – засмя се той. – Як павилион!

– Мерси. Искаш ли да си купиш нещо? – попита го Ная-Май.

– Нямам пари – отвърна Арвид.

Тъкмо щях да кажа, че може да получи нещо гратис, все пак ни е приятел, но докато си отворя устата, той наклони глава учудено.

– Това гаражът на Оскар ли е?

Ето че пак се сетих за брат ми. Къде ли се беше дянал?

– Арвид, може ли да се огледаш за Оскар, като се качваш нагоре?

– Разбира се – увери ме той и се обърна към планината. – Ау – добави. – Вече го виждам. Майко мила...

С Ная-Май изскочихме от павилиона.

Съзряхме Оскар да се задава като куршум откъм гората.

– Пистаааа! – крещеше с цяло гърло.

Приличаше на миниатюрен червен изстребител, който фучеше на ниска височина над снега. По цялото поле деца и възрастни се хвърляха встрани.

– Пистааааааа! – изрева отново, този път по-близо и по-високо. – Пистааааааа!

– Оскар! Трябва да набиеш спирачки! – креснах му аз.

Само че беше прекалено късно. Нямаше шанс!

Влетя като бомба в павилиона ни. Във въздуха се разхвърчаха картон, глазура, сок и поръски, а после се пръснаха по белия сняг на грамадно ветрило. Като да гледаш как се зривява дъга на забавен каданс.

– Неееее! – изпищя Ная-Май и залепи длани на бузите си.

– Оскар? – прошепнах. – Добре ли си?

– О, да – отвърна той и се изправи предпазливо наред руините.

Цялото му лице беше омацано със синя глазура, а върху едното му око се беше залепил еднорог. Брат ми облиза устни внимателно.

– Ех, да му се не знае – отбеляза сериозно. – Сдобил съм се с най-хубавата шейна на света.

После обаче забеляза катастрофата наоколо си. Цареше пълен безпорядък от съсипани мъфини, картонени чашки и салфетки. Освен това изглеждаше така, сякаш някой беше пишкал навред около павилиона. Белият сняг беше осеян с жълти петна от сок.

– Извинявайте – прошепна Оскар.

– Няма нищо – отвърнах.

Все пак току-що бе опустошил собствения си гараж, който бяхме взели без позволение.

– О, не е *нищо*! – провикна се Ная-Май. – Сега тези няма как да ги продаваме!

Тя посочи купчината смачкани мъфини.

– Навярно бихме могли да ги изядем? – предложи Арвид и си взе един с розова глазура.

Поотупа му снега и го натъпка в устата си.

– Ммм, та то си е мъфин със сладолед.

Засмях се неуверено и се захех да събирам смачканите мъфини върху поднос. Не изглеждаха добре, но бяха прилично вкусни.

– Това е ново изобретение – обърнах се към Ная-Май. – Сладоледени мъфини.

– И фрапе! – обади се ненадейно Оскар.

Беше се качил почти в планината с шейната си, та го мъчеше страшна жажда. Ето че се плъосна по корем и засърба жълтия сняг с голям апетит.

Точно тогава дойде татко с още кафе. Погледна учудено към разрушения павилион, но когато съзря брат ми, нададе вик:

– Оскар! Не-не-не!

Подмина ни тичешком и сграбчи сина си от снега.

– Трябваше да го спреш, Ида!

– Моля?

– Моля ли?! – ядоса се татко. – Брат ти лежи по корем, прави се на много готин и яде кучешка пикня, а ти просто... !

– Това е сок! – обидих се.

Защо аз да опирам пешкира, задето Оскар е ял жълт сняг?

– О – смути се татко и изведнъж забеляза всичките жълти петна. – О, да.

– Трябва да го опиташ – подкани го Оскар. – Тогава може би и ти ще захаресваш снега, татко.

Червените му бузи лъщяха от сок и студ. Застанал така, приличаше на миниатюрна реклама на фрапе. Тогава татко махна с ръце и каза „хм, защо не“.

Вдигна една картонена чашка с жълто фрапе.

– Е, здраве!

Отпи голяма глътка и внезапно откъм нашия мил, клет татко се разнесе бесен рев. Понеже жълтото петно, от което се беше почерпил, беше изпишкано от лаещото куче от новия жилищен комплекс.

Тази нощ татко каза, че всичкият сняг – и белият, и жълтият, бил прокълнат, та той щял да си стои вкъщи, докато не се стопи до капка. Аз и Оскар обаче му се смяхме цял ден, задето беше пил фрапе с кучешка пикня. А доста често и в последствие.